

HLAS SPOD MNÍCHA

farský týždenník, číslo 14/2020, ročník II.

HOMÍLIA NA ZELENÝ ŠTVRTOK

V Miláne sa nachádza slávny obraz z 15. storočia, ktorý poznáme pod názvom POSLEDNÁ VEČERA. Namaloval ho slávny Leonardo da Vinci na stene kláštornej jedálne.

Tento obraz však časom začal miznúť, pretože mu – ako sa zistilo – škodili výpary z kuchyne. Preto rehoľníci preniesli kuchyňu a jedáleň na iné miesto. Nepomohlo to však a rokmi sa obraz stával stále menej jasný a viditeľný.

Len pred niekoľkými rokmi sa podarilo slávny obraz zreštaurovať a dnes ho môžu návštevníci vidieť za veľmi prísnych pravidiel. Naraz tam môže byť len skupina asi 30 ľudí, aj to najviac 15 minút. Pritom sa musí miestnosť vyvetrať, vzduch sa musí neustále filtrovať, klimatizáciou

sa udržiava stabilná teplota, aby obraz vydržal čo najdlhšie.

Koľká starostlivosť sa venuje jednému obrazu na stene, ktorý vyjadruje chvíľu, ktorá spôsobila šok. Áno, vyjadruje moment, kedy apoštoli prežívali veľký šok, zdesenie, pretože im Pán hovorí: **Jeden z vás ma zradí.**

Podľa opisov evanjelistov Matúša a Marka nasledovalo ustanovenie Eucharistie.

No my sme dnes večer počúvali Jánovo evanjelium a jeho opis v nás vyvoláva takisto šok. Prekvapenie! **Ján vôbec nehovorí o ustanovení Eucharistie.** Hovorí len o umývaní nôh. Či snáď nebol pri Ježišovi najbližšie pri stolovaní? On si vari nevšimol ten dôležitý moment, v ktorom Ježiš ustanovil Eucharistiu?

Určite áno.

Ale prečo to potom vynechal? A prečo ani jeden z ostatných troch evanjelistov nespomína umývanie nôh?

Môžeme povedať, že týmto opisom umývania nôh Ján poukázal na to, ako vyzerá Eucharistia v praxi. Ak prijímame Eucharistického Pána Ježiša, nemá a nemôže to byť len niečo samoučelné. Naše eucharistické prijímanie musí nevyhnutne pokračovať cez konkrétnu službu lásky voči blížnemu. Preto ideme na sväté prijímanie, aby sme vládali slúžiť bratom. A aby sme dokázali slúžiť nie z povinnosti, ale z lásky. A aby sme dokázali robiť aj takú službu, ktorá nemusí byť vždy príjemná.

V tejto dobe, ktorú práve prežívame, v čase epidémie koronavírusu, mnohí z nás veľmi túžia po svätom prijímaní. No fyzicky sa to nedá. Môžeme síce prijímať Pána v tzv. duchovnom svätom prijímaní, no ten pocit fyzického

dotyku nám chýba. A možno to je práve pre nás veľká príležitosť pochopiť – a správne pochopiť – načo nám je Eucharistia. Práve teraz, keď sme mnohí „zatvorení“ vo svojich domácnostiach, keď nemôžeme alebo nemáme zbytočne vychádzať, môžeme si prejavovať drobné skutky lásky. V podobe trpezlivosti, v podobe dobrej nálady, ktorou sa povzbudzujeme, v podobe solidarity, ktorá nám pomáha pomáhať slabším a zraniteľnejším rôznymi službami ako sú nákupy a pod., ako to môžeme vidieť a vnímať na príklade tých, ktorí sú v prvej línii pomoci chorým aj na úkor a s rizikom vlastného zdravia a síl.

My to môžeme robiť v podobe venovania sa svojim najbližším – rodičia deťom, keď sa s nimi treba napr. veľa a trpezlivo učiť. Manželia voči sebe navzájom. Je to čas, kedy manžel môže konečne urobiť drobnosti v domácnosti, ktoré manželke sľúbil že ich *urobí, keď bude čas*. Manželka zas môže robiť pre manžela mnohé tie drobnosti, ktoré sa obyčajne *berú už ako samozrejmosť*, s veľkou láskou.

Jánov opis nám ukazuje ešte jednu dôležitú skutočnosť: ukazuje Ježiša ako toho, ktorému nikto nemôže vziať život, pretože On sa rozhodol, že svoj život dáva sám a slobodne. Aj my máme teda robiť všetko to, čo robíme, nie pod tlakom potreby, okolností, či iných postojov, ale jedine a úprimne z lásky.

A to práve v nás má spôsobovať Eucharistia.

Ďakujme za tento veľký dar a prosme si o silu a schopnosť vždy Eucharistiu takto vnímať a prežívať až do dôsledkov. Amen.